

DAIGA KALINKA

SEV UN TEV...

PAVASARĪ

Izgaršot lietu.
Uz mēles.
Aukstās lietus drusciņas saķert
un izgaršot smeļoties.
Nav viņām garšas.
Nekādas.
Tomēr izgaršot neviļoties.
Sagaršot pavasari slapjā debesu niekā.
Un aizmirsties priekā.
Uz vaiga atļaut asarām sajaukties kopā
ar lietu.
Smagu.
Vieglu.
Atrast sevī mazu bērnu,
kam acis mirdz priekā.
Un dzīvot!
Dzīvot tik ļoti!
No vienas lietus lāses uz mēles.
Ticēt.
Un zināt,
Ka ne jau visas lāses ir asaras sāļas.
Un sajūst,
Ka no katras lāses izaug puķe cerību krāsā.
Mīlēt.
Tik ļoti,
Lai dzīvi var pacelt spārnos!

VASARĀ

Šūpoties laikā.
Uzšūpoties augšā un sajūst Dieva klātbūtni.
Apzināties,
ka katram tumšam mākonim
var izšūpoties cauri.
Nokrist lejā un ieraudzīt,
ka arī zvaigznes krīt.
Izkust saules versmainajos staros,
Saplūst ar melnu asfaltu,
Pilot pa pilei.
Izbaudīt vasaru!
Smieklus un saules griežus.
Ar tauriņiem paslēpes spēlēt.
Noreibt no liepziedu smaržas un jūtām.
Palaist sirdi vasaras ganībās
un rudenī nevest mājās.
Iemīlēties pelēkas smilgas skarā
un iekāpt jūrā līdz ceļiem.
Noticēt kādiem mīļiem meliem
un uzcelt smilšu pili.
Baudīt!
Baudīt mirkļus ar sevi
Un mirkļus ar vēju pirkstos!
Mīlēt !
Mīlēt sevi.
Laikā.
Un nelaikā arī...

RUDENĪ

Sajust rudeni -
Līdz mielēm!
Sabrist slapjas kājas
Un atkust tējas malkā!
Savākt lietus lāses sauļā
Un pārvērst varavīksnē!
Noķert atvasaras sauli
Un izšķīst priekā!
Uzvilkt dzeltenus zābakus
Un iebrist purvā kā dzērvei!
Nokrāsot sarkanus nagus
Un piedot salnām!
Aprakt vienaldzību
Kartupeļu vagā
Un iestādīt liliju nākamai vasarai!
Atrast to,
Ko nemaz nemeklēji,
Bet, kas ļoti bija vajadzīgs!
Iekurt uguni kamīnā, cilvēkos, sirdīs!
Dzīvot!
Mīlēt dzīvi, cilvēkus, sevi!

**

Es gribu tev dāvināt
Saulītes maliņu -
Ar mākoņiem kabatas pilnas.
Es gribu Tev novēlēt
Sprīdi bezsvara telpas -
Ar neprātīgiem vārdiem šoruden
Mētājas dzeltenas lapas.
Es gribu Tev dāvināt
Kafijas smaržu,
Lai piejaucētu dzīvi - grēcīgi rūgtu.
Es gribu Tev novēlēt
Tvanošu brendija glāzi,
Kad dvēsele tāda caurspīdīga šķiet
Un pasaule citiem aizgājusi ciet.
Es gribu Tev dāvināt
Medainu brītiņu laimes,
Lai tajā bezkaunīgi kaili zari
Un naivas sniegpārslas dejo.
Es gribu Tev novēlēt mirkļus -
Tos nenotveramos, tos izdzīvojamos,
Tos nepierakstāmos un neizstāstāmos,
Tos, kurus neplānojam, bet gaidām,
Tos, kuri neuzprasās -
Vien atnāk un atnes sajūtu - dzīvoju!

**

Tava gaisma manās debesīs
No vārdiem, krāsām, sapņiem
Un cerībām ceļ varavīksnes tiltu,
Uz kura margām
Liegi nomesties putniem -
Maiguma putniem asaru lietū.
Mana plauksta Tavas sirds kabatā
Zilas ozolzīles un saules siltus pīlādžus
No ikdienas salnām un svešas ziemas glabā.
Mana sirds Tavās šūpolēs ļaujjas
Iekrampēties mirkļos....
Plaukst ķirši un virši manī,
Un laiks,
Apskurbis atduras mirklī -
Visām mīlestības upēm krastos rūgti zied ievas.

**

Ieknaģēšos dzeltenā tulpē
Kā saulesstars skopā rītā
Un vilkšu, vilkšu, vilkšu
Dvēseli sarūgušu
Kā asnu no zemes laukā.
Kā biti no ziemas pavasarī.
Saulītē celšu un
Tikko uzartā laukā
Rīkošu balli putniem.
Dvēseļu putniem...

**

Baltā pasaulē
Sarkana pamale kvēl.
Kāds ir gājis pa sniegu
Un uguni atstājis pēdās.
Tagad sniegā sarkanas dzirkstis šķīst.
Un man šķiet -
Šī baltā pasaule plīst!
Var jau patverties sapnī
Un paslēpties šķietamībā.
Un tomēr -
Kāds jau iemin tās pēdas
Kā sarkanas rozes pelēkā īstenībā...

**

Mazu daļiņu sirds,
Mākoņa maliņu,
Kādu zvaigznes zibsnī,
Krītošas lapas mirkli
Rakstīšu dzērvju kāstī.
Lai pārnes pasaulei pāri
                    mīlestību bez laika vārdiem,
Lai aiznes sveiciena vietā
                    miglu manas bērnības pļavai,
Lai izdejo purva rāvā
                    dzīvi kā deju karnevālā,
Lai nolej pār cilvēkiem maniem
                    riekšavu prieka, saules lietu.

**

Tu man
Savus tauriņus atstāji
Un tagad
Laiks starp mums
Garāks kā līdz pasaules malai
Un atpakaļ.
Tu man
Savās plaukstās sasildīji
Dienu
Un tagad
Jūtas dejo uz apledojuša ceļa.
Tu man
Nakts ēnas atstāji
Lūpās
Un tagad
Lielām, mitrām pikām
No debesīm krīt miers.

**

Tikai Tu
Saproti, ko daru.
Apkārt smilgas, ilgas
Kastaņu adatu vākā.
Es klusēju,
Pukst kastaņa bērņā
Mana mirusī sirds.
Tu esi slimis no laimes
Un baidies,
Ka man nepielīp rītdienas sniegs,
Kaut arī viegls un liegs,
Bet - sniegs.
Kaut atmosfostos no tūkstoš tauriņiem
Tikai tas viens!
Man jau neko...
Tikai divas plaukstas un sirds
Lai ir.
...Tavs sveiciens manā sauļā
Vienkārši laimīgs...

**

Aizsien sirdi
Ar visstiprāko auklu,
Lai uguns noslāpst bezgaisa telpā.
Aizsien sirdi ar jūrnieku mezglu,
Lai kaislību viļņi neuzlauž durvis.
Ļauj, lai uguns sasilda vārdus un apskauj.
Ļauj, lai viļņi bez vētras saārda ikdienu.
Aizsien sirdi
Ar tērauda trosi
Un visrūgtākā asara nomazgās rūsu.
Jo sāpēs,
Savā veidā sāpēs...
Bet varbūt...
Atraisi visas auklas,
Nokrati ķēdes un aizspriedumu važas
Un ļaujies -
Sadedzini prātīgus vārdus un svešus krāmus,
Noķer vilni un pieradini maiguma putnus.
Jo sāpēs,
Tik un tā sāpēs...

**

Traks vējš
Un magoņu sarkanās skrandas.
Mēma dziesma
Un aizbēdzis laiks.
Balts loks saules
Seko klusējošām bitēm.
Melnā vārņa
Zog magoņu sēklas.
Putns ar sniegu acīs
Sēj kvēlošus magoņu laukus.
Kāds zieds iekrita matos
Un es sagaršuju vasaru...

**

Tu esi saulriets
Aiz pasaules malas krītošs.
Tu esi ziedošs prieks
Bezgalīgi vīstošs.
Tu esi siltu glāstu gūsts.
Tu esi -
Mana skaistākā vakardiena.

**

Es Tev sasēju slotu
No ievu zariem,
Brauc ciemos -
Ievzieds nav ilgs!
Sabur ziedus slotas zaros -
Ievzieds ir salts...
Es ar raganas dvēseli skūpstījos vējā -
Tā mani paņēma, pārvērta pelnos melnos.
Ogles no Tavām acīm
Kaut kur uguni kur -
Kaut kur...

**

Tas skūpstis bija slapjš,
Smaržīgs un negaidīts.
Tā bija riktīga lauku buča,
Atnesa pavasari,
Atvēra acis un sirdi.

Mani skūpstīja salijis ceriņzars...

**

lesim tikties ar vēju:
Domāsim vējainas domas,
Laidīsim sapņus kā pūķus,
Baudīsim glāstus ar vēju,
Mīlēsim dzīvi vējā!

lesim rāties ar vēju:
Domāsim pretvēja domas,
Sargāsim pēdējo rudens lapu,
Baudīsim vētru naktī,
Mīlēsim smilgu vējā!

lesim mīlēt vēju:
Domāsim kaislīgas domas,
Laidīsim dvēseli dejot vējā,
Dejosim asaru, smieklu valšus,
Mīlēsim savas dzīves vēju!

Dzīvo ar vēju pārī!
Tavs vējš tevi cels
Un zemē raus.
Un atkal cels!

KATRS SAVĀ KRASTĀ

Tu stāvēji šajā krastā,
Kur ievas un pieneses zied.
Es - tajā tālākā malā -
Kur vējš pār pienenēm brien.
Tu šajā neprāta krastā
Man ūdenī laivu sien.
Es savā pusē ganu zirgus -
Vakarā dzīšu mājās -
Pa tiltu uz Tavu pusi.
Vien tilts starp krastiem
Bezgalīgs...

IZDEG LAIKS...

Dzeltenās pienenēs izdeg
Mums atvēlētais laiks.
Gruzd nenotikušais
Par melnām oglēm kvēlāk.
Tumšbrūnās acu dziļēs
Bezdelīgas sauc lietu.
Tumsas sega tik silta,
Ka atnāk sen aizmirsti vārdi.
Nāk rīts ar pārāk baltu gaismu.
Viss, kas palicis pāri -
Lietus lāse uz vaiga.

**

Noslāpē manu smilkstošo sirdi,
Pieliec pie ķēdes vai iemidzini.
Dari visu, ko gribi.
Tikai zini -
Sirds kauc arī miegā.

**

Es noplūcu vakardienu,
Ieliku vāzē,
Lai smaržo un novīst.
Sastādīju atmiņas,
Lai izaug un smaržo,
Lai rīt un parīt
Arī ir ko darīt.

**

Ielēji prieku manā glāzē
Sabēri asaras. Vāzē
Sakratīji...
Vīna šaltis pār vaigiem rit.

**

Es kā dzērve -
Purvā un saucot -
Nedienas no sevis nokaucu,
Krāsainas lapas un
Plikas dvēseles vienkopus jaucu...
Es kā karote -
Aiz debess malas aizsprausta -
Rudenī pārlieku bieži
Pār dzērvēm un lapu asarām
Dardedzi taisu...

MANAI PILSĒTAI

Es dzīvoju, maldos un mīlu
Pilsētā, kurā smeldz gulbja balss.
Caur purvaines miglas blāķiem
Zvaigznes Ābeļu ielā dejo salsu.

Manas pilsētas šaurajās ielās
Austrumu vējš meklē mājas.
Ieskrienas - izgrūsta ļaudis un vilcienus,
Tad apklust parka gulbjiem pie kājām.

Manas pilsētas baznīcu logos
Dievs gaismu dvēselēs lej.
Ar baltu seģeni apklāj zemi un sirdis,
Es tepat blakus - Tu taču dzirdi!

Daudz ilgāk par mums un šo dzīvi
Zeme būs stipra un debesis skaļas.
Sasauks pasaulē palaistos bērnus
Un sacīs šīs vietas piederības vārdus.

Manas pilsētas pilīs, tāpat kā sirdīs,
Sanāk veļi un gari šo pasauli sildīt.
Izber pār laukiem un jumtiem
Zvaigznes un sniegpārslas simtiem.

Manā pilsētā laiks gulbja spārniem skrien,
Pa ielu pretī nāk savējie vien.
Un šīs saulainās puses mīlestības vārdus
Vienīgi pilsētu mīlošie zin...

**

Es gribu pacelties pāri
Zemei, jumtiem, koku galotnēm,
mākoņiem.
Arī zvaigznēm –
lai tās pielīp pie papēžiem.
Es gribu nolaisties zemē:
pienenēs, usnēs un magonēs.
Arī dubļos –
ar zvaigznēm pie papēžiem.
Es gribu dzīvot mīlestībā –
ar dubļiem un zvaigznēm pie papēžiem.

**

Es gribu tev novēlēt puķu mežu.
Tādu – ar smaržām un klusumu dižu,
Ar vakara blāzmas kvēli,
Ar zilu tauriņu spārnu vēdām,
Ar cilvēku nemītām pēdām.
Tādu es vēlu tev dvēseles puķu mežu!

Es gribu tev novēlēt bezgalību.
Tādu – ar burvīgu zvaigžņu lietu,
Ar sauli un zemi savā vietā,
Ar cilvēkiem, kurus tu sauc par saviem,
Ar domu un ideju palieiem.
Tādu es vēlu tev bezgalību!

Es gribu tev novēlēt mīlestību.
Tādu – ar pleciem platiem un stipriem,
Ar bērniem – mīļiem un ģipriem,
Ar mājas čībām un sveču liesmām,
Ar pasaules elpu un savām dziesmām.
Tādu es vēlu tev mīlestību!

**

Es gribu Tev dāvināt
Saulītes maliņu -
Ar mākoņiem kabatas pilnas.
Es gribu Tev novēlēt
Sprīdi bezsvara telpas -
Ar neprātīgiem vārdiem šoruden
Mētājas dzeltenas lapas.
Es gribu Tev dāvināt
Kafijas smaržu,
Lai piejaucētu dzīvi – grēcīgi rūgtu.
Es gribu Tev novēlēt
Tvanošu brendija glāzi,
Kad dvēsele tāda caurspīdīga šķiet
Un pasaule citiem aizgājusi ciet.
Es gribu Tev dāvināt
Medainu brītiņu laimes,
Lai tajā bezkaunīgi kaili zari
Un naivas sniegpārslas dejo.
Es gribu Tev novēlēt mirkļus -
Tos nenotveramos, tos izdzīvojamos,
Tos nepierakstāmos un neizstāstāmos,
Tos, kurus neplānojam, bet gaidām,
Tos, kuri neuzprasās -
Vien atnāk un atnes sajūtu – dzīvoju!